

Ministerul Finanțelor Publice

Agencia Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a
județului Suceava
Biroul Soluționare Contestații

DECIZIA NR. 51

din 28.05.2012

privind soluționarea contestației formulată de

.....,

din loc., județul Suceava,

CUI RO

înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava

sub nr. din

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Activitatea de inspecție fiscală prin adresa nr., înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., cu privire la contestația formulată de, din loc., județul Suceava.

..... formulează contestație împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., înregistrat la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cu privire la suma de, reprezentând:

- – TVA;
- – majorări de întârziere aferente TVA.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205 și 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este învestită să se pronunțe asupra contestației.

I. contestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., privind suma totală de, reprezentând:

- – TVA;
- – majorări de întârziere aferente TVA.

În contestația formulată petenta solicită desființarea actelor atacate.

Aceasta susține că, prin actele contestate s-a stabilit în sarcina sa obligația de plată a sumei de, reprezentând TVA aferentă cantității de litri distilat mere scăzută din gestiune în luna noiembrie 2007 și constatată lipsă în gestiune, precum și a sumei de, reprezentând majorări de întârziere aferente debitului principal pentru perioada decembrie 2007-iulie 2008.

Contestatoarea susține că organele fiscale au stabilit că, în luna noiembrie 2007, potrivit procesului-verbal nr. și a notei contabile nr., unitatea a scăzut din gestiunea de produse finite cantitatea de litri distilat mere vrac cu titlul de perisabilități pentru perioada 1994-2006.

Se precizează că organele fiscale au reținut că această operațiune s-a efectuat în baza unei decizii interne, iar nu în baza unei prevederi legale, că din înscrisurile sus menționate nu rezultă că cei litri distilat reprezintă stocuri degradate calitativ și care să nu mai poată fi valorificate, apreciindu-se că respectiva cantitate reprezintă lipsă în gestiune, iar nu perisabilități și că, potrivit art. 128 alin. 4 lit. d din Codul fiscal, lipsurile în gestiune sunt asimilate livrărilor de bunuri, constituind operațiuni taxabile din punct de vedere al TVA.

Contribuabilul consideră că actele atacate sunt nelegale și netemeinice, invocând în susținerea afirmațiilor sale prevederile art. 128 alin. 8 lit. c din Codul fiscal.

Contestatoarea susține că cei litri distilat de mere, cantitate care a fost scăzută din gestiune conform procesului verbal nr. și notei contabile nr., reprezintă perisabilități aferente perioadei 1994-2006, calculate conform deciziei interne nr.

Petenta afirmă că împrejurarea că scăzămintele produse pe perioada depozitării distilatului nu au fost evidențiate în inventarele anuale se explică prin aceea că nu au existat posibilitățile tehnice concrete pentru determinarea concomitentă a pierderilor în volum și în tărie alcoolică, inventarierea efectuându-se în raport de volumul recipientelor de depozitare, iar nu în raport de volumul efectiv și de concentrația alcoolică a distilatului depozitat.

Contestatoarea susține că acest fapt poate constitui o abatere de la dispozițiile legale privind organizarea și efectuarea inventarierii, fără a justifica însă neacordarea perisabilităților care s-au produs efectiv în perioada în discuție, în condițiile în care pierderile constatate nu au fost produse din neglijență, sustrageri sau altor cauze imputabile persoanelor vinovate.

Contribuabilul precizează că, în ceea ce privește limitele de acordare a perisabilităților, dispozițiile HG 1569/2002 și HG 831/2004, invocate de organele fiscale în cadrul inspecțiilor anterioare, nu sunt aplicabile, întrucât, potrivit art. 12 din actele normative sus-menționate, normele privind limitele admisibile de perisabilitate se aplică numai persoanelor juridice care sunt obligate, potrivit legii, la plata impozitului pe profit. Contestatoarea afirmă că nu era plătitoare de impozit pe profit, așa cum rezultă din cuprinsul raportului de inspecție fiscală din (cap. 3.1.).

Petenta menționează că prevederile art. 1 din HG 1569/2002 și art. 1 din HG 831/2004 stipulează că perisabilitățile reglementate de aceste acte normative sunt

scăzămintele care se produc [...] în procesul de comercializare în rețeaua de distribuție (depozite cu ridicata, unități comerciale cu amănuntul și de alimentație publică).

Petenta afirmă că, în lipsa unor dispoziții legale care să fie aplicabile în cazul său în privința limitelor admisibile de perisabilitate pentru distilatul de mere rezultat din activitatea proprie, aceste perisabilități au fost corect calculate conform deciziei interne nr. privind normele de perisabilitate din activitatea de industrializare și depozitare a distilatului de fructe și înregistrarea în contabilitate a acestora numai după determinarea concomitentă a pierderilor în volum și în tărie alcoolică.

Contestatoarea precizează că, prin decizia contestată, nici măcar nu s-a precizat concret care ar fi dispozițiile legale aplicabile în cazul său în privința perisabilităților.

De asemenea, contribuabilul precizează că legalitatea scăderii din gestiune, cu titlul de perisabilități, a cantității de litri distilat a format obiectul unui dosar penal în care reprezentantul său legal a fost cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală, iar prin rezoluția nr. a Parchetului de pe lângă Judecătoria, confirmată prin Sentința penală nr. a Judecătoriei, definitivă, s-a dispus neînceperea urmăririi penale pentru infracțiunea sus-menționată, reținându-se că perisabilitățile au fost scăzute din gestiune cu respectarea dispozițiilor legale incidente în cauză.

Petenta susține că, în motivarea sentinței nr. a Judecătoriei, se precizează că pierderile înregistrate se datorează fenomenului de evaporare, tipului vaselor de păstrare, depozitelor de păstrare și închidere, iar cantitatea rămasă în stoc este, la rândul ei, improprie consumului, așa cum s-a stabilit prin Sentința nr. a Curții de Apel Suceava, confirmându-se astfel că pierderile din gestiune sunt pierderi tehnologice și se încadrează în categoria perisabilităților.

Astfel, petenta afirmă că în mod nelegal s-a stabilit că datorează TVA și accesorii pentru cantitatea de litri distilat de mere reprezintă perisabilități conform art. 128 alin. 8 lit. c din Codul fiscal.

Contribuabilul solicită admiterea contestației și anularea raportului de inspecție fiscală nr./27 ianuarie 2012 și a Deciziei de impunere nr./30 ianuarie 2012.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., în urma verificării efectuate la, organele fiscale au stabilit în sarcina contribuabilului suma totală de, reprezentând:

- – TVA;
- – majorări de întârziere aferente TVA.

În urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, în luna noiembrie 2007, societatea a scăzut din gestiune, conform procesului verbal nr. și notei contabile nr., cantitatea de litri de distilat de mere

vrac la valoarea de, pe motiv că reprezintă perisabilități pentru perioada 1994-2006.

Organele fiscale fac precizarea că scăderea din gestiune a stocului în sumă de pe motiv că reprezintă perisabilități s-a făcut în baza unei decizii interne și nu în baza unei prevederi legale, și că nu rezultă dacă cei litri distilat de mere vrac sunt stocuri degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate în condițiile prevăzute de pct. 9 din HG 44/2004.

În consecință, organele fiscale au constatat că cei litri distilat de mere vrac în valoare de reprezintă lipsă în gestiune și nu perisabilități, și că, în conformitate cu prevederile art. 128 alin. 4 lit. d din Codul fiscal, societatea datorează TVA pentru această cantitate scăzută din gestiune în luna noiembrie 2007.

Organele fiscale au stabilit că, pentru cantitatea de litri distilat mere vrac în valoare de, scăzută din gestiune în luna noiembrie 2007 și considerată lipsă în gestiune, operațiune asimilată livrărilor de bunuri, societatea datorează TVA în sumă de (..... x 19%).

Pentru TVA stabilită suplimentar în sumă de, s-au calculat majorări de întârziere în sumă de pentru perioada 27.12.2007-22.07.2008.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la suma de, reprezentând TVA în sumă de și majorări de întârziere aferente TVA în sumă de, stabilită suplimentar prin decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă datorează TVA stabilită suplimentar de plată aferentă scăderii din gestiune a cantității de litri distilat de mere vrac, în condițiile în care societatea susține că aceasta reprezintă perisabilități conform unei decizii interne, dar nu dovedește cu documente că perisabilitățile au fost stabilite în limitele unei prevederi legale.

În fapt, în urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, în luna noiembrie 2007, societatea a scăzut din gestiune, conform procesului verbal nr. și notei contabile nr., cantitatea de litri de distilat de mere vrac la valoarea de, pe motiv că reprezintă perisabilități pentru perioada 1994-2006.

Organele fiscale fac precizarea că scăderea din gestiune a stocului în sumă de pe motiv că reprezintă perisabilități s-a făcut în baza unei decizii interne și nu în baza unei prevederi legale, și că nu rezultă dacă cei litri distilat de mere vrac sunt stocuri degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate în condițiile prevăzute de pct. 9 din HG 44/2004.

În consecință, organele fiscale au considerat că cei litri distilat de mere vrac în valoare de reprezintă lipsă în gestiune și nu perisabilități, și că, în conformitate cu prevederile art. 128 alin. 4 lit. d din Codul fiscal, societatea datorează TVA pentru această cantitate scăzută din gestiune în luna noiembrie 2007.

Organele fiscale au stabilit că, pentru cantitatea de litri distilat mere vrac în valoare de, scăzută din gestiune în luna noiembrie 2007 și considerată lipsă în gestiune, operațiune asimilată livrărilor de bunuri, societatea datorează TVA în sumă de (..... x 19%).

Pentru TVA stabilită suplimentar în sumă de, s-au calculat majorări de întârziere în sumă de pentru perioada 27.12.2007-22.07.2008.

Contestatoarea susține că cei litri distilat de mere, cantitate care a fost scăzută din gestiune conform procesului verbal nr. și notei contabile nr., reprezintă perisabilități aferente perioadei 1994-2006, calculate conform deciziei interne nr.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 128 alin. 1, alin. 4 lit. d și alin. 8** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 128

“Livrarea de bunuri

(1) Este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar.

[...]

(4) Sunt asimilate livrărilor de bunuri efectuate cu plată următoarele operațiuni:

[...]

d) bunurile constatate lipsă din gestiune, cu excepția celor la care se face referire la alin. (8) lit. a) - c).

[...]

(8) Nu constituie livrare de bunuri, în sensul alin. (1):

[...]

b) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum și activele corporale fixe casate, în condițiile stabilite prin norme;

c) perisabilitățile, în limitele prevăzute prin lege;

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că, reprezintă livrare de bunuri, efectuată cu plată, deci se datorează TVA, bunurile constatate lipsă din gestiune, cu excepția celor la care se face referire la **alin. (8) lit. a) - c) al art. 128** din Codul fiscal.

De asemenea, se reține că nu constituie livrare de bunuri, deci nu se datorează TVA, pentru bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, în condițiile stabilite prin norme, și pentru perisabilități în limitele prevăzute prin lege.

- Referitor la aplicarea prevederilor **art. 128 alin. 8 lit. b** din Codul fiscal, la pct. **6 alin. 9** din Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, se precizează că:

“(9) În sensul art. 128 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal, nu se consideră livrare de bunuri cu plată bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

- a) bunurile nu sunt imputabile;**
 - b) degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente;**
 - c) se face dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic.**
- [...]”.

Se reține că nu constituie livrare de bunuri și deci nu intră în sfera de aplicare a TVA bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum și perisabilitățile, în limitele prevăzute prin lege.

În categoria bunurilor de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate și care nu se consideră livrare de bunuri cu plată se cuprind acele bunuri care nu sunt imputabile, degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente și se face dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic, condiții necesare a fi îndeplinite cumulativ.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, în urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, în luna noiembrie 2007, societatea a scăzut din gestiune, conform procesului verbal nr. și notei contabile nr., cantitatea de litri de distilat de mere vrac la valoarea de, pe motiv că reprezintă perisabilități pentru perioada 1994-2006.

Scăderea din gestiune a stocului în sumă de pe motiv că reprezintă perisabilități s-a făcut în baza unei decizii interne și nu în baza unei prevederi legale, și nu rezultă dacă cei litri distilat de mere vrac sunt stocuri degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate în condițiile prevăzute de pct. 9 din HG 44/2004.

Prin contestația formulată, societatea nu face dovada că stocurile sunt degradate calitativ (adică bunurile nu sunt imputabile, degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente și că s-a făcut dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic).

Prin urmare bunurile nu pot fi considerate că s-au degradat și nu mai pot fi valorificate în condițiile prevăzute de pct. 9 din HG 44/2004. Operațiunea reprezintă lipsă în gestiune, operațiune asimilată livrărilor de bunuri efectuate cu plată.

Referitor la susținerea petentei că pierderile din gestiune sunt pierderi tehnologice și se încadrează în categoria perisabilităților, precizăm că această afirmație nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației, fiind aplicabile și prevederile **pct. 35** din HG 44/2004, modificată privind Normele de aplicare a Codului fiscal, referitor la aplicarea prevederilor art. 21 alin. 3 lit. d, unde se precizează că:

“Norme metodologice:

35. Nu sunt considerate perisabilități pierderile tehnologice care sunt cuprinse în norma de consum proprie necesară pentru fabricarea unui produs sau obținerea unui serviciu”.

Din aceste prevederi legale se reține că pierderile tehnologice care sunt cuprinse în norma de consum proprie necesară pentru fabricarea unui produs sau obținerea unui serviciu nu sunt considerate perisabilități.

În cazul de față nu se pune problema unor pierderi tehnologice, întrucât distilatul de mere nu este materie primă, care intră în procesul de producție, care se consumă pe parcursul acesteia (înregistrându-se și pierderi tehnologice) și care se răgăsește în produsul finit obținut. Distilatul de mere este chiar produsul finit obținut.

Totodată bunurile nu pot fi considerate perisabilități în limitele legale, întrucât scăderea din gestiune s-a efectuat în baza unei decizii interne și nu în baza unei prevederi legale. Societatea nu precizează care sunt prevederile legale care sunt aplicabile în cazul său, care să ducă la concluzia că bunurile lipsă sunt perisabilități.

Perisabilitățile sunt scăzămintele care se produc în timpul transportului, manipulării, depozitării și desfacerii mărfurilor, determinate de procese naturale cum sunt: uscare, evaporare, volatilizare, pulverizare, hidroliză, răcire, înghețare, topire, oxidare, aderare la pereții vagoanelor sau ai vaselor în care sunt transportate, descompunere, scurgere, îmbibare, îngroșare, împrăștiere, fărâmițare, spargere, inclusiv procese de fermentare sau alte procese biofizice, în procesul de comercializare în rețeaua de distribuție (depozite cu ridicata, unități comerciale cu amănuntul și de alimentație publică).

În cazul de față, lipsa distilatului de mere nu a apărut în procesul de comercializare în rețeaua de distribuție, în limitele unor prevederi legale, și prin urmare, rezultă că această lipsă nu poate fi considerată perisabilitate legale.

În ceea ce privește afirmația societății că scăzămintele produse pe perioada depozitării distilatului nu au fost evidențiate în inventarele anuale deoarece nu au existat posibilitățile tehnice concrete pentru determinarea concomitentă a pierderilor în volum și în tărie alcoolică, sunt de precizat și elementele reținute în

Sentința penală nr. a Judecătorei, invocată de petentă, unde se precizează că:

„Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut următoarele:

[...]În urma unui control al organelor fiscale s-a constatat că la Stațiunea în luna noiembrie 2007 s-a dispus scăderea din gestiune a cantității de litri distilat de mere vrac la valoarea de lei reprezentând perisabilități pentru perioada 1994-2006, deși în fiecare an s-a efectuat inventariere proprie și nu s-au constatat diferențe între stocul faptic și stocul scriptic”.

Rezultă astfel că societatea a efectuat inventarierea în fiecare an, neconstatându-se diferențe și cu toate acestea, către sfârșitul anului 2007, scade din gestiune cantitatea de distilat de mere aferentă perioadei 1994-2006 în baza unei decizii interne și nu în baza unei legi.

Faptul că în fiecare an din perioada 1994-2006 societatea a efectuat inventarierea, fără să rezulte diferențe de stocuri, rezultă că lipsa în gestiune de distilat de mere provine din anul 2007, an în care s-a făcut și constatarea.

Afirmația că lipsa provine din urmă cu peste 10 ani nu se justifică întrucât, conform prevederilor **art. 27 și art. 28** din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, coroborate cu prevederile Anexei 1 din Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1753 din 22 noiembrie 2004 pentru aprobarea Normelor privind organizarea și efectuarea inventarierii elementelor de activ și de pasiv, inventarierea are drept scop, stabilirea situației reale a tuturor elementelor de activ și de pasiv ale fiecărei unități, precum și a bunurilor și valorilor deținute.

- La **art. 27 și art. 28** din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, coroborate cu prevederile Anexei 1 din Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1753 din 22 noiembrie 2004 pentru aprobarea Normelor privind organizarea și efectuarea inventarierii elementelor de activ și de pasiv, se prevede că:

ART. 27

“(1) **Bilanțul contabil se întocmește obligatoriu anual, precum și în situația fuziunii sau încetării, potrivit legii, a activității persoanelor prevăzute la art. 1, după caz**”.

ART. 28

“La întocmirea bilanțului contabil se au în vedere următoarele reguli:

a) **posturile înscrise în bilanț să corespundă cu datele înregistrate în contabilitate, puse de acord cu situația reală a elementelor patrimoniale stabilite pe baza inventarului;**

b) **compensări între conturile ce se înscriu în bilanț și, respectiv, între veniturile și cheltuielile din contul de profit și pierderi nu sînt admise”.**

“ANEXA 1 NORME

privind organizarea și efectuarea inventarierii elementelor de activ și de pasiv

1. Inventarierea elementelor de activ și de pasiv reprezintă ansamblul operațiunilor prin care se constată existența tuturor elementelor respective, cantitativ-valoric sau numai valoric, după caz, la data la care aceasta se efectuează.

Inventarierea are ca scop principal stabilirea situației reale a tuturor elementelor de activ și de pasiv ale fiecărei unități, precum și a bunurilor și valorilor deținute cu orice titlu, aparținând altor persoane juridice sau fizice, în vederea întocmirii situațiilor financiare anuale care trebuie să ofere o imagine fidelă a poziției financiare și a performanței unității pentru respectivul exercițiu financiar”.

Rezultă din aceste prevederi legale faptul că societatea înscrie în bilanțul anual contabil sumele înregistrate în evidența contabilă, puse de acord cu situația reală.

Prin urmare, se reține că datele declarate de contribuabil prin bilanț sunt cele existente și în contabilitatea sa și în situația sa economică reală.

Rezultă că afirmația societății că scăzămintele produse pe perioada depozitării distilatului nu au fost evidențiate în inventarele anuale deoarece nu au existat posibilitățile tehnice concrete pentru determinarea concomitentă a pierderilor în volum și în tărie alcoolică, **nu poate fi reținută în soluțioarea favorabilă a contestației.**

Referitor la susținerea contestatoarei că, prin decizia contestată, nici măcar nu s-a precizat concret care ar fi dispozițiile legale aplicabile în cazul său în privința perisabilităților, facem precizarea că nici această afirmație nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației întrucât, așa după rezultă și din actele de control contestate, organele fiscale au invocat prevederile art. 128 alin. 4 lit. d și art. 137 alin. 1 din Codul fiscal, prevederi legale aplicabile speței.

Întrucât societatea a scăzut din gestiune cantitatea de litri distilat de mere în baza unei decizii interne și susține că reprezintă perisabilități, în cazul de față societatea este cea care trebuie să demonstreze temeiul legal în baza căruia a scăzut din gestiune bunurile respective, așa cum prevede și art. 65 alin. 1 din OG 92/2003, republicată:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

De asemenea, **faptul că petenta susține că nu îi sunt aplicabile prevederile HG 831/2004 și HG 1569/2002,** precizăm că acest fapt nu are nici o relevanță în ceea ce privește soluționarea prezentei contestații, întrucât acestea nu sunt invocate nici de către organele de control fiscal și nici de către organele de soluționare a contestației.

Având în vedere prevederile legale invocate la acest capăt de cerere, și ținând cont de faptul că societatea a scăzut din gestiune cantitatea de litri distilat de mere vrac la valoarea de lei reprezentând perisabilități pentru perioada 1994-2006, în baza unei decizii interne și nu a unor prevederi legale, rezultă că în mod legal organele fiscale au stabilit suplimentar TVA în sumă de, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată contestația formulată cu privire la această sumă.**

Având în vedere faptul că atât debitul contestat este datorat și nu a fost achitat la scadență și ținând cont și de principiul de drept „**accessorium sequitur principale**” – **accessoriul urmează principalul, urmează a se respinge ca neîntemeiată contestația formulată cu privire la accesoriile în sumă de aferente TVA.**

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor legale invocate și în baza art. 216 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se:

DECIDE:

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., privind **suma de**, reprezentând:

- – TVA;
- – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.